21:

לופה היכא כתיבא א"ר יוחנן דאמר קרא

ווצו משה ויעבירו קול במחגה משה היכן

הוה יתיב במחנה לויה ומחנה לויה רה"ר הואי

וקאמר להו לישראל לא תפיקו ותיתו מרה"י

דידכו לרה"ר וממאי דבשבת קאי דילמא בחול

קאי ומשום דשלימא לה (6) מלאכה כדכתיב

והמלאכה היתה דים וגו' גמר העברה העברה ב

מיוה"כ כתיב הכא ויעבירו קול במחנה וכתיב

התם יוהעברת שופר תרועה מה להלן ביום

אסור אף כאן ביום אסור אשכחן הוצאה

הכנסה מנלן סברא היא מכדי מרשות לרשות

הוא מה לי אפוקי ומה לי עיולי מיהו הוצאה

אב הכנסה תולדה ומכדי אהא מיחייב ואהא

מִיחייב אמאַי קרי לה האי אב ואמאי קרי

לה האי תולדה ינפקא מינה דאי עביד שתי

אבות בהדי הדדי אי נמי שתי תולדות

בהדי הדדי מיחייב תרתי ואי עביד אב

ותולדה דידיה לא מיחייב אלא חדא יולר"א

דמחייב אתולדה במקום אב אמאי קרו לה

אב ואמאי קרו לה תולדה הך דהואי במשכן

חשיבא קרי לה אב הך דלא הואי במשכן

חשיבא לא קרי לה אב אי גמי הך דכתיבא

קרי אב והאי דלא כתיבא קרי תולדה והא

דתנן יהזורק ד' אמות בכותל למעלה מי'

מפחים כזורק באויר למטה מי' מפחים כזורק

, בארץ והזורק בארץ ד' אמות חייב זרק ד'

אמות ברה"ר מנלן דמיחייב אמר ר' יאשיה

שכן אורגי יריעות זורקין מחמיהן זה לזה

אורגין מחמין למה להו אלא שכן תופרי יריעות זורקין מחמיהן זה לזה ודילמא גבי

הדדי הוו יתבי מטו הדדי במחטין דילמא

בתוך ארבע הוו יתבי אלא אמר רב חסדא

שכן אורגי יריעות זורקין בוכיאר ביריעה והלא

ל) [ג לפים הי שומה מנק דהוה מלחכה], ב) ב"ק ב. לעיל עה: כרימות טו:, ג) לעיל ז: ק., ד) [בערך שוול

גרים הערוך שווליהן פי׳ משרתיהן], ה) [בילקוט איתא

לוין, ו) לעיל ו:, ו) בס"א ל"ג,

ד א מיי׳ פי״ב מהלכות שבת ז מיי פי ב מההכחת שבו הלכה ח סמג לאוין סה: ב מיי' פ"ז שם הל' ז:

תורה אור השלם

1 וַיְצֵו מֹשֶׁה וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בָּמַחֲנָה לֵאמר אִישׁ וְאשָׁה אֵל יַצֵשׁוּ עוֹד מְלָאבָה לְתְרוּמַת הַקרש וִיכַּלֵא הָעָם מַהָבִיא:

שמות לו ו בְּהַמֶּלְאַבָּה הְיְתָה דְיָם לְכָל הַמְּלָאבָה לַעֲשׁוֹת אתָה הְחֹוֹתֵר: שמות לו ז שמות לו ז בַּתְרָשָׁ שׁוֹפֶר הְּרִינְה בַּתְרָשׁ הַשְּׁבֵעִי בָּעְשׁוֹר לְחִדְּשׁ בַּתִרָּשׁ הַשְּׁבַעִי בָּעְשׁוֹר לְחִדְּשׁ בְּינֶם הַבְּפֶרִים תַּעֲבִירוּ שׁוֹפְר בְּכָל אָרְצְבֶם: ויקרא כה ט 1 וִיְבאוּ בָּל הַחֲבָמִים הָעשִׁים אַת כָּל מְלֶאכֶת הַקּדֶשׁ אִישׁ אִישׁ מִמְּלַאבְתוּ אֲשֶׁר הַמְּה שמות לו ד . עשים: עשים: 5 וַיִּהְיוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מְּקשׁשׁ עֵצִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת: במדבר טו לְב 6 אבינו מת במדבר והוא לא רְיָה בְּתוֹךְ הָעֵדְה הַנּוֹעֲדִים עַל יְיָה בָּעַדַת לַרָח בִּי בְּחֶטְאוֹ מֵת וּבָנִים לֹא הִיוּ לוֹ:

→ הגהות הב״ח

(A) גמ' דשלימה להעבידתא כדכתיב והמלחכה:

מוסף רש"י ולר"א דמחייב אתולדה במקום אב. דאי עניד אנ יתולדה דידיה מחייב תרתי חטלות (ב״ק ב.). הזורק שט ועגים. החייב על כל אחת ואחת. וכל להודיענו סכום החטלות שלדם חייב בליסורי שבת בהעלם לחד, בחיקורי שבת בהענם חחד, ואשמעינן מ' חקר אחת הן ותו לא, שאפילו עשה תולדותיהן עמהן אינו מביא על התולדה היכא דעשאה עם אביה דהו"ל כעושה וחוזר ועושה, דכולה חדא עבירה היא (לעיל 1:) ובא להודיעך שאם נתעלמו כל הלכות שחם נתענמו כנ הככות שבת ממנו כמה חטאות חייב (דעיד עג:) וסימנא בעלמא אשמעינן לידע כמה חטאות חייב על חילול שבת אחת

פירש איזו היא (לעיל ו:).

א. הוצאה. מוס' סרל"ש. ב. אתם לא תוציאו מרה״י לרה"ר, ועוד דהא כתיב בכמה דוכתי שהביאו האנשים כמה דברים מרשותם למחנה לויה שהוא רשות הרבים. ריטכ״ל, ג. דהוצאה חידוש

הוא רינונ"/ T הילכד את ב היכא כתיבא, ואחר שלמדנוה מן המקרא לומדין תורותיה מן המשכן שהרי המוציא משוי למעלה מטיייר והמעריי וכן המושיט

והזורק למעלה מעשרה במתני׳ לפטור הזורק ולחייב המושיט ודוקא בדיוטא אחת. תוס' ר״ד. ה. דפירוש שאינו צריד הוא יהוות למכלה במשור במוני"ל פטו החוץ קרוויים ומנושים ודוקא בויוטא אווה נווק ליד"ז הדופידוש שאית פון הוא מעכתב בספרים, מופן הלא"ש. 1. דצריך להתרות שנכתב בספרים, מופן הלא"ש. 1. דצריך להתרות אתולדה משום אב. מופ' (עניל עני 1. דהכי פירושו דהכי נמי קאמיתון דהואי במשכן חשיבא למהוי אב שמכנה נולדות האחרות וממילא שמעינן מינה נפקותא בזה גבי התראה. לענ"ל. 0. ולפי גירסא זו צריך לומר דבעי תרתי אבל חשיבא ולא הוי במשכן או איפכא הוי תולדה. מוס' נ"ק נ. ". דלעיל פריש תלמודא דכיון דהוצאה חידוש הוא לא מסתיין במאי דהוה

הורידו קרשים מעגלה כו׳ב מכל מקום אי לאו דכתיב לא הוה מחייבי עלה לפיג שמלאכה גרועה היא כדפי׳ לעיל (דף ב.)™: ובובואי דבשבת קאי. ר"ח ל"ג כל זה עד אשכחן הולאה" דהא אפילו בחול קאי נפקא גבו' מכדי זריקה תולדה דהוצאה היא "הוצאה

הוצאה גופה היכא בתיבא. ואע"ג שהיתה" נמשכן כדאמר ייהם

ליה שפיר דהולאה מלאכה הוא דהא רחמנא קרייה מלאכה כדכתיב ואיש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש וכתיב ויכלא העם מהביא אלמא קרי להולאה מלאכה וכן דריש בהדיא בירושלמי:

הכנסה מנלן סברא הוא כו'. וא״ת מה לריך להאי סברא כיון דהוות במשכן כדאמר יהם העלו קרשים לעגלה כויי דהא בסמוך משמע גבי זריקה דאם היתה במשכן הוה אתי ליה שפיר וי"ל דבוריקה נמי איכא סברא מה לי ע"י הוצאה מה לי ע"י זריקה דאי לאו סברא לא הוה מחשבינן לה תולדה דהונחה וחי לח הוות נמי במשכן לח הוה מחייבינן עלה מסברא לפי שמלאכה גרועה היא:

ולרבי אליעזר דמחייב אתולדה במקום אב אמאי קרי לה אב בו'. הוה מני למימר דנפקה מינה לענין התראה כדפי' בפ' כלל גדול (לעיל עג:) ואיכא למימר דהיינו דקמשני הך דהוות במשכן חשיבא כו'. חית דגרסי הך דהוות במשכן חשיבה קרי לה אב והך דלה הוות במשכן חשיבה קרי לה תולדה ולפי זה יש מלאכות דהוו במשכן כגון מנכש ומשקה זרעים דלא חשיבי ולא הוו אבות וכן אי גרסינן דהוות במשכן וחשיבה קרי לה אב" אבל אי גרסי׳ הך דהוות במשכן חשיבא וקרי לה אב הך דלא הוות במשכן לא חשיבא וקרי לה תולדה לפי זה התולדות לא

:סיו במשכן אי נמי הך דכתיבא קרי לה אב. הך לישנא לא אינטריך אלא משום הולאה': ודילמא שלחופי הוו משלחפי. הכי נמי הוה מלי למיפרך דילמא תוך ארבע אמות הוו יתבי:

אוגדו בידו בניסכא בתרא והא במקום פטור קאזלא אלא שכן אורגי יריעות זורקין בוכיאר גזיכה ילשואליהז ודילמא גבי הדדי הוו יתבי ממו הדדי בחפת ודילמא שלחופי הוו משלחפי ותו מי שאילי מהדדי והתניא סלודא יאיש איש ממלאכתו אשר המה עושים ממלאכתו הוא עושה ואינו עושה ממלאכת חבירו ותו מעביר ד' אמות ברה"ר מנלן דמחייב אלא כל ד' אמות ברה"ר גמרא גמירי לה: אמר רב יהודה אמר שמואל מקושש מעביר ארבע אמות ברה"ר הוה במתניתא תנא תולש הוה רב אחא ברבי יעקב אמר מעמר הוה למאי נפקא מינה לכדרב ידאמר רב מצאתי מגלת סתרים בי ר' חייא וכתוב ביה איםי בן יהודה אומר אבות מלאכות ארבעים חסר אחת "(ואם עשאן כולם בהעלם אחת) ואינו חייב אלא אחת אחת ותו לא והתנן 🏿 אבות מלאכות ארבעים חסר אחת והוינן בה מניינא למה לי וא"ר יוחנן שאם עשאן כולם בהעלם א' חייב על כל אחת ואחת אימא אינו חייב על אחת מהם רב יהודה פשימא ליה דהמעביר חייב ומתני' פשיטא ליה דמעמר חייב מ"ם בר יעקב פשיטא ליה דמעמר חייב מ"ם הא מיהת לא מספקא ומ"ם הא מיהת לא מספקא: ת"ר מקושש זה צלפחר וכן הוא אומר זויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש וגו' ולחלן הוא אומר זאבינו מת במדבר מה להלן צלפחד אף כאן צלפחד דברי ר' עקיבא אמר לו ר' יהודה בן בתירא עקיבא בין כך ובין כך אתה עתיד ליתן את הדין אם כדבריך התורה כיסתו ואתה מגלה אותו ואם לאו אתה מוציא לעו על אותו צדיק

נהרג עליה ולא פירש איזו היא והשתא לרב יהודה אין זו העברה שהרי נהרג מקושש עליה ולמתניתא אין תולש באותו ספק:

גב" מכדי זריקה סולדה דהוצאה. על כרחיך תולדה היא דלא נמנית באבות מלאכות ותולדה דהולאה היא שאין לך לתתה תולדת אב אחר דמעין הולאה היא האמורה באבות מלאכות: מחנה לויה ר"ה היא. שהיו הכל מלויין אלל משה רבינו: מרה"י דידכו. מאהליכם: דשלימא ליה עבידתיה.

שהיה הנדבה כדי להשלים: סברא

היא. להיות הכנסה תולדת הולאה

שהיא מעין לה כשאר תולדות שהיא

מעין מלחכות: מכדי חהחי מיחייב

ואהאי מיחייב. כדתנן (לעיל פ״א ב.)

פשט העני ידו לפנים: נפהח

רב נסים גאון פרק אחר עשר הזורק ולר' אליעזר דמחייב על תולדה במקום אב. קול [מאמר] ר' אליעזר במסכת בריחות ודם מזו וכבר פירשוו כרינות (היסון וכבו פיושנו בדבריו בפרק כלל גדול. ועיקרן בתורת כהנים בפרשת כהן משיח בסדר

מינה. דכל אבות מלאכות: שתי אבות. דלא דמיין ושתי תולדות דשתי אבות: ולר"א כו'. במסכת כריתות בפרק אמרו לו: והא . ויקרא. דתנן. בפירקין: בכותל. כדמוקי להש בדבילה שמינה ונדבקת: כזורק רבינו חננאל באויר. ופטור דלא נח ברשות הרבים דאין רה"ר למעלה מעשרה אמרינן זריקה י דהוצאה היא. והוצאה גופה וברה"י נמי לא נח שאינו מקום מסוים מיתי לה ר' יוחנן דהיא מלאכה מיהא ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר שיהא רחבו ד' שהרי לא נח בראש הכותל אלא בפניו: כוורק בארץ. וגו', משה הוה יתיב [ב]מחנה לויה, מחנה לויה דאויר כה"ר הוא וחייב וכיון דאויר יה"ר היא וקאמר להו משה רה"ר הוא ונח בכל דהו מיחייב לישראל לא תפיקו מבתיכון דהוא רה"י ותיתו לרה"ר. והאי דגרסינן בתרה וממאי ורשותא לנפשיה לא הוי לא כרמלית ולא מקום פטור הואיל ובפניו נח ולא דבשבת הוה קאי וגמיר נח ברחשו שיהח מקום מסוים: העברה העברה. שמיע לז מרבוותא דליתא מעיקרא דשמעתא וגירסני דלאו תופרי יריעות. מעשה רוקם: גכי הדדי. בתוך אמה אחת ואין לריכין לזרוק אלא להושיט: מטו אהדדי בקיאין אינון קשיא להון וטפלה הדין גירסא. וסוגיא משה רבינו בחול הוה קאי במחטין. כשמותחין את החוט מכין . במחנה לויה דהוא רה״ר. וקאמר לישראל לא תיתו מידי דשלים ליה צורכיה כדכתיב מרבים העם להביא זה את זה במחט: בוכיאר. כלי שקנה של ערב נתון בו שזורקין בין שני דופני היריעה: והלא אגדו בידו. חוט מדי העבודה וגו'. ומש"ה ויצו משה ויעבירו קול של ערב הוא אוחז והקנה נכרך בחוט במחנה גו'. וכתיב והמלאכה היתה דים לכל. ואינו נשמט ממנו: בניסכא בסרא. ..... היתה דים לכל. ומנלן דהוצאה מרשות לרשות מלארה בחוט האחרון של קנה שהקנה נשמט לרשות מלאכה היא, דדייקינן לא אמרה תורה מהחוט והבוכיאר נופל: ניסכא. איש ואשה אל יביאו עוד זריקה אחרונה של חוט. לשון המיסך: לתרומת הקודש, אלא אל יעשו עוד מלאכה קאמרה תורה, ולא הוו עבדי מידי והא במקום פטור אולא. בין דופני היריעה ואין זה רשות הרבים אלא אחרינא אלא מפקי ומייתי, מקום פטור דאין רחב ד': ש״מ דהבאה קרי לה מלאכה. וכיון דאמר להו אל יעשו עוד מלאכה קיבלו, לשוחליהן. חורגי יריעה חחרת ויש לו לוה שנים: ה"ג ודילמא שואליהו גכיהן הוו יחבין: מטו אהדדי בחפת. וכיון דהבאה מבתיהון ליתן . לגזברים במחנה לויה בחול אי גבייהו הוו יתבי מגיעין ידו של זה איקראי מלאכה וקיימא לן בשל זה בשפת היריעה כשמותחין . דכל מלאכה אסורה בשבת ז כל מלאכה אחרה בשבה, איברירה לה מלתא דהוצאה. והכנסה נמי חוט הערב: בחפת. כמו חפת חלוקו (יומא ד' עו:): שלחופי הוו מלאכה היא, כשם שנמנעו העם מלהוציא ולהביא וליתן לגזברין, כך נמנעו הגזברין מלקבל מהן ולהכניס ללשכה. ומפורש משלחפי. לעולם גבי הדדי הוו יתבי אלא שאין מכוונים אלא זה נמשך לפנים וזה לחחור: וחין עושה נמי בירושלמי ביציאות מוכנים ממלאכת הבירו. שכולם השבת שההוצאה קרויה בכלי אומנותם ולא הוצרכו לישאול: מלאכה. ולר׳ אליעזר דמחייב אתולדה במקום מעביר ד' אמות הוה. לא תלשן ולא עימרן אלא העבירן ד' אמות לכך דידיה מיחייב תרתי כאשר הוא מפורש בכריתות, וכיון נהרג: מעמר. תלושין ומפוזרין . דאהוצאה ואהכנסה מחייב היו ועמרן כדאמרן (לעיל ד' עג:) האי מאן דכניף מלחא חייב משום מעמר: מגילת סתרים. שהסתירוה למעלה. ואמרינן אשכחן לפי שחין כותבין הלכות: ואינו . הוצאה וזריקה נמי מרשות הוצאה וזריקה נמי מרשות לרשות דחייב, הזורק ד' אמות ברה"ר מנלן דחייב. א"ר יאשיה שכן אורגי יריעות זורקין מחטיהן זה לזה, משום דברה"ר היתה חייב אלא אחם. על כרחיך לענין שוגג קאמר ולחטאת דבמזיד תרי קטלי לא מקטלי ולהכי פריך והא חנן תנן כו': וחינו חייב על חחם מלאכת המשכן נעשית. מהן. מיתה. יש בהן אחת שאינו

ואלא ואקשינן תוב ומגלן (האקשינן תוב ומגלן תוב המגלן תוב ומגלן תוב ומגלן האקשינן הוב ומגלן שהתופרין הללו היו זורקין מחטיהן ארבע אמות ברה״ר שמא זה בצד זה היו יושבין (ומשלימין) (ומשלימין) מחט זה לזה, ואפילו חומופרן התל היה חוקץ מחסיהן או בעאמות בזהים שמא הרבצו ההיהי יטבק (משאיכיקי) (משאיכיקי) מהט הדרוה המציל תימא לא היו זה בצד זה מגלן דר׳ אמות היו ביניהן, דילמא פחות מד׳ אמות הזו. ונדחת זו דרבי יאשיה. ופירק רב חסדא שכן אורגי יריעות זורקין בוכיאן בירינה, רש שגורסין בוכיאר. פי בוכיאר, הקנה שהחוט של ערב תלוי בו שזורקו האורג בתוך היריעה לרחבה להיארג אותו החוט בכלל היריעה, ושמעינן מרבותינו הגאונים כי בכבל קורין אותו אל נאזכה, ויש מי שאומר אל מכנף. ואקשינן עליה והלא איגדו בידו, וקיי"ל דכל הזורק דבר ואיגדו בידו אינו חייב דהא לא יצא מידו כדפרשי׳ בהמצניע,

הוי במשכן או איפכא היי תולדה. מוס׳ נ"ק ב. ". דלעיל פריש תלמודא דכיון דהוצאה חידוש הוא לא ססתיין במאי דהוה
במשכן עד דכתיבא בהדיא, ומעיקרא יהיב טעמא תלמודא לשאר אבות ותולדות והשתא יהיב טעמא להוצאה. רעכ"ל.

עדב אצל האורג והוא משימו על הבוכיאן ואורג בו והוא נמתח מצצל האורג ובזה אין חייבין עליו. ושניגן בניסכא בתרא, פ"
עדב אצל האורג והוא משימו על בערב שבסוף שאין איגודו ביד האורג. ואקשינן תוב והא אותו מקום שהבוכיאן נורק בו, והוא נפש המסכת, מקום פטור הוא ואינו רה"ר (ואינו) [ואנן] בעינן ד' אמות ברה"ר. ונדחה גם הבוכיאן הנורק ביריעה. ושניגן אלא שכן אורגי יריעות זורקין בעימר המשרת ללמוד מלאכה נקרא שולא. ורחינן ודלמא שוליהן ומי יריעות זורקין בעליא דמנרי, והוא בנון הלמיד המשרת ללמוד מלאכה נקרא שלא. ורחינן ודלמא שוליהן ומי יריעות ביריעות זורקין בריורי וה לזה, להיריעה. האקשינן חוב ודלמא שלחופי הוו משלחפי, כלומר לא היו יושבין זה כנגד זה אלא זה אחורי ודי ברורי מור לחבירו בענין כרובין בנס היו עומדין, ואתקף רב אשי ודלמא שלחופי הוו משלחפי, כלומר לא יהי וישבין זה כנגד זה אלא זה אחורי ודי ברורי מור מורה לצפון והו למערב, ובהיות כן יתכן להיות קרובין זה לזה. ועוד ניכי שואלין היו זה מזה, והתני לדא איש איש ממלאכתו אשר המה נושים ממלאכתו איה עומדין ביתות מורה לצפון והו למערב, ובהיות כן יתכן להיות קרובין זה לזה. עודר ניכי שואלין מיו זה מזה, והתני לדא איש איש ממלאכתו אשר המה נושים ממלאכתו שהיה עשה ולא דמעביר בי אמות ברה"ר היה. מורק מכלל דמעביר פשיטא לך, מנא לן דמעביר ד' אמות ברה"ר הוה, פ"י כיון שנסקל נחברר כ' המעביר ד' אמות בהשוא לומרים זו חייב עלא ל"ח חטאות, שיש אחת בהן שהוא פטר מעמר היה. כל אחד מאלו אומרים זו היב על אחת מהן, הווש ב"א בלמוד, נדחו בר"ב הוה, פ"י כיון שנסקל נחברר כ' המענית הוה היה היה הוה הקרצר, רב אחא אמר מעמר היה. כל אחד מאלו אומרים זו הברורה בלא ספק ושש זה צלמחד, נדחו דבריו.